

Szaimadás

Az utolsó kapunál meggyűzöl visszaneveltek:
 Istent legyen tanúm: nem érttem az egészeti
 Nem értem, mit is ez a jöve-menés:
 Számdoktorstnaki note; idővességekbe bevés!
 Régen jövök a velem a néma északa;
 Az új hideg tört rám; a Mindenség maga.
 Megbocsádo: arcomat fölsesti a lozót,
 Hiába hívom az erőt, a pirosai-korót;
 Sehol nem lelem már a néma lomcokat,
 Émaradostok öle, a világ-kiözöny maradt;
 És minden nyugalom: szüntelen szédület;
 Valt örvények sodrában nyugalmot nem leltek!
 A magas és mélyén foilám épp most karsad
 At egy sugar, egy fénylő, robbanó gondolat.
 Ez hát az a négy nap? Az ötlet napja falám?
 Fölzúg a rettentő szél - levél se marad a fán!
 Csak a megtépázott gally meztelen ágcsoga:
 A kétség magány: mélyebb nem desmedt rám soha
 Fény támad, kálép kelőle hátróm azzal,
 Kiszorítok, de isek, de engem nem vizáztal,
 Hogy talia. mosollyal tekint rám mindenesek:
 Oly sugárral hogy belkém mely desívet felit,
 Kifárt karral jönnek oly ámszélyesen,
 Hogy megfagy bennem a vér, alig dobban szívem.
 Mert én tudom, amit öle - halálban - nem tudnak:
 A fölfutnólól alig maradt tanúmat
 Néremy darsát. Éreli fénylenek, mint az utassy:
 A félhomályban mindennek csak papíruja van.
 A fénynek őrzite. Az is oly fénylő, fompá lett
 Ez arany-sárga. Ráppog, de néma a hitep.

Bf. 1976. k. szászai.

Ursula Fuglerová